

200703220/1.

Datum uitspraak: 2 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/35338 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 5 april 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 april 2007, verzonden op 11 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 14 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

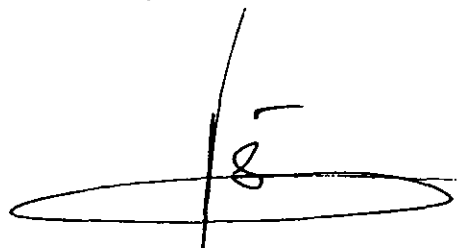
w.g. Nasrullah-Oemar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 2 juli 2007

404

Verzonden: **02 JULI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

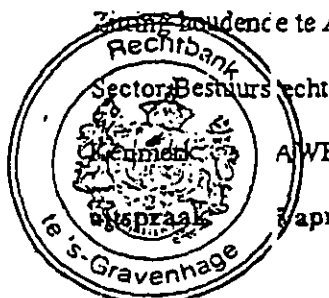
A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Awb 06/35338 BEPTDN S6

3 april 2007

inzake:

geboren op _____
verblijvende te _____
van Iraanse nationaliteit,
IND dossiernummer: 0601.13.0336,
V-nummer: _____
eiser,
gemachtigde: mr. E.J.P. Cats, advocaat te Emmen,

tegen:

STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. D.J.W. Vinkes, werkzaam bij de IND.

Procesverloop

Op 13 januari 2007 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000.

Bij beschikking van 20 januari 2006, heeft verweerder de aanvraag niet ingewilligd.

Bij beroepsschrift van 20 januari 2006 heeft eiser beroep ingesteld bij de rechtbank tegen deze beschikking. Dit beroep staat bekend onder Awb 06/4186. Op 20 januari 2006 heeft eiser tevens een voorlopige voorziening ingediend om de behandeling van voornoemd beroep in Nederland te mogen afwachten. Dit verzoek staat bekend onder Awb 06/4187.

Bij brief van 2 februari 2006 heeft verweerder de beschikking van 20 januari 2006 ingetrokken.

Bij schrijven van 2 februari 2006 heeft eiser voormelde procedures ingetrokken.

Bij beschikking van 23 juni 2006, bekend gemaakt op 27 juni 2006, heeft verweerder de aanvraag niet ingewilligd.

Zaaknummer: A.WB 06/35338 BEPTDN S6

2

Bij beroepsschrift van 20 juli 2006 heeft eiser beroep ingesteld bij de rechtbank tegen deze beschikking. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser gezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend. Openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 22 februari 2007. Eiser is daarbij verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Motivering

Standpunten van partijen

Eiser heeft ter ondersteuning van zijn aanvraag, samengevat, het volgende naar voren gebracht. Eiser is uit Iran gevlucht vanwege politieke problemen. Vijfentwintig jaar geleden is eiser samen met zijn neef en nicht, die beide lid waren van de Mujaheddin-e Khalq Organization (MKO), gearresteerd door de Sepah-e Pasdaran vanwege het verrichten van politieke activiteiten. De neef en nicht van eiser zijn geëxecuteerd. Eiser heeft 43 maanden in de gevangenis gezeten. Eiser was nu werkzaam als een soort makelaar, waarbij hij in maart/april 2005 een huis voor zes maanden heeft verhuurd aan een man, genaamd, die een vriend was geweest van de neef van eiser met wie hij destijds gearresteerd was en die tevens actief was geweest voor de MKO. Na afloop van deze zes maanden heeft eiser zijn eigen woning voor twee maanden aan verhuurd. Op 27 oktober 2005 hoorde eiser van zijn zwager, die later ook is gearresteerd, dat er rondom eisers woning mensen waren gearresteerd en schoten waren gevallen waarbij één persoon gewond was afgevoerd. Er kwamen toen herinneringen bij eiser boven van vijfentwintig jaar geleden. Eiser kon als enige bedenken dat nog actief was en dat hij vanuit eisers woning activiteiten had ondernomen waar de politie was achter gekomen. Eiser heeft vervolgens enige tijd bij een vriend ondergedoken gezeten. Deze vriend vertelde eiser dat de revolutionaire rechtbank de zwager van eiser had gearresteerd. Aangezien de revolutionaire rechtbank uitsluitend politieke zaken behandelt, was het toen duidelijk voor eiser dat de arrestatie bij zijn huis met politiek te maken moet hebben gehad. Eiser is vervolgens gevlucht uit Iran.

Verweerder heeft de aanvraag op grond van artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 afgewezen, omdat eiser geen documenten heeft overgelegd om zijn nationaliteit, identiteit en reisroute te kunnen vaststellen.

Verweerder heeft in dit verband eiser tegengeworpen dat eiser heeft verklaard dat hij zijn geboorteboekje en militair pasje thuis heeft achtergelaten en dat hij zijn huwelijksakte bij zijn schoonvader heeft achtergelaten. Nu eiser voor hij is vertrokken uit zijn land nog vijf dagen in zijn woonplaats ondergedoken heeft gezeten in een woning van zijn vriend, valt niet in te zien dat eiser in die dagen niet in de gelegenheid is geweest te regelen dat hij in het bezit kon komen van genoemde documenten. De door eiser overgelegde kopie van een identiteitsbewijs doet hieraan niet af nu dit slechts een kopie betreft waarvan niet vast te stellen is of het een authentiek document betreft. Eiser kan daarnaast geen enkel document dan wel indicatief bewijs van zijn reis overleggen. Voorts heeft eiser vage en summiere verklaringen over zijn reis afgelegd.

Verweerder is van mening dat nu eiser ter staving van zijn asielaanvraag geen reis-of identiteitspapieren, documenten of bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag en niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze documenten niet aan hem is toe te rekenen, de oprechtheid van zijn asielaanvraag op voorhand is aangetast en afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van dit relaas.

Verweerder meent voorts dat van het asielaanvraag geen positieve overtuigingskracht uitgaat.

Zaaknummer: A.WB 06/35338 BEPTDN S6

3

Eiser stelt zich op het standpunt dat verweerder hem ten onrechte het ontbreken van documenten heeft toegerekend en verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat eisers verklaringen omtrent zijn militaire dienstplicht en omtrent zijn detentie ongeloofwaardig zijn. Eiser heeft in dit verband aangevoerd dat verweerder eiser in eerste instantie niet het ontbreken van reis-of identiteitspapieren op de voet van artikel 31, tweede lid, Vw 2000, heeft tegengeworpen. Verweerder heeft niet goed gemotiveerd waarom verweerder eiser dit nu wel tegenwerpt. Van nieuwe omstandigheden uit het nader onderzoek van verweerder, die thans een wijziging van het standpunt van verweerder rechtvaardigen, is niet gebleken. Eiser meent derhalve dat om die reden hem het ontbreken van documenten niet mag worden tegengeworpen.

Eiser heeft een kopie van een identiteitsbewijs overgelegd. Gezien de acute vluchtsituatie waarin eiser zich bevond was het niet mogelijk om meteen documenten op zijn vlucht naar Nederland mee te nemen. Ook kan hem gezien de wijze waarop hij heeft gereisd niet worden verweten dat hij geen reisdocumenten heeft kunnen overleggen. Aangezien eiser actief door de Iraanse autoriteiten werd en wordt gezocht, is tevens goed voorstelbaar dat eiser in de korte periode dat hij ondergedoken heeft gezeten geen documenten heeft kunnen regelen.

Verweerder heeft aan de hand van een verweerschrift gemotiveerd verweer gevoerd en geconcludeerd tot: ongegrondverklaring van het beroep. Met betrekking tot de door eiser op 12 september 2006 ingebrachte kopie van de huwelijksakte is verweerder van mening dat deze op grond van artikel 83 Vw 2000 niet bij de beoordeling kan worden betrokken.

Beoordeling van het beroep

Gelet op het Koninklijk Besluit van 22 februari 2007 (nr. 07.000660, Sct. 2007, 41), en gelet op de portefeuillevierdeling, zoals vastgesteld tijdens de constituerende vergadering van 22 februari 2007 van het op diezelfde dag beëdigde kabinet, is de Staatssecretaris van Justitie verantwoordelijk gesteld voor het beleidsterrein Vreemdelingenzaken. Daar waar in deze uitspraak voor wat betreft de periode van 14 december 2006 tot 22 februari 2007 wordt gesproken van verweerder dient te worden bedacht dat hiermede wordt bedoeld de Minister van Justitie, en voor wat betreft de periode tot 14 december 2006, de (voormalige) Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (Koninklijk Besluit van 14 december 2006 (nr. 06.004621, Sct. 2006, 247). De handelingen en besluiten van voornoemde Ministers dienen rechtens te worden toegerekend aan de Staatssecretaris van Justitie.

Volgens vaste jurisprudentie behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden verhoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft overwogen in de uitspraak van 27 januari 2005 (in zaak nr. 200206297/1; AB 2003, 286, JV 2003/103 en NAV 2003/100) pleegt de minister het relaas van de asielzoeker en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord

Zaaknummer: 1.WB 06/35338 BEPTDN S6

4

en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker voordoen. Wordt aan dat laatste vereiste niet voldaan, dan mogen ingevolge artikel 31 Vw 2000 in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de minister aannemelijk te maken.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Volgens paragraaf C1/5.8.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) zijn voor de beoordeling van een asielaanvraag van belang:

- de identiteit van de asielzoeker;
- de nationaliteit van de asielzoeker;
- de reisroute van de asielzoeker;
- het asielrelaas van de asielzoeker.

In paragraaf C1/5.3.3 van de Vc 2000 is vermeld, indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van deze elementen documenten ontbreken en indien dit is toe te rekenen aan de asielzoeker, dat dit reeds voldoende is voor de conclusie dat sprake is van toerekenbaar ontbreken van documenten.

Allereerst overweegt de rechtbank, onder verwijzing naar artikel 6:18 van de Algemene wet bestuursrecht, dat het aanhangig zijn van het beroep tegen het besluit van 20 januari 2006, geen verandering heeft gebracht in een los van het beroep reeds bestaande bevoegdheid van verweerder tot intrekking van het besluit over te gaan. Verweerder heeft van deze bevoegdheid gebruik gemaakt door het besluit van 20 januari 2006 bij brief van 2 februari 2006 in te trekken. Verweerder heeft een nieuw besluit genomen op 23 juni 2006. De rechtbank overweegt, aangezien de eindbeslissing hetzelfde is, dat verweerder hierbij, met gebruikmaking van andere argumenten, een volledige heroverweging van het besluit van 20 januari heeft kunnen maken.

De rechtbank ziet zich, gelet op het voorgaande, gesteld voor de vraag of verweerder aan eiser heeft kunnen tegenwerpen dat hij toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd om zijn nationaliteit, identiteit en reisroute te kunnen vaststellen en die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag.

De rechtbank is van oordeel, nu eiser voor hij is vertrokken uit zijn land van herkomst nog

Zaaknummer: AWB 06/35338 BEPTDN S6

5

vijf dagen in ondergedoken heeft gezeten in een woning van zijn vriend, dat eiser niet voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij in deze dagen niet in de gelegenheid is geweest om in het bezit te komen van zijn geboorteboekje en militaire pas. Dat eiser een kopie van een identiteitsbewijs heeft overgelegd maakt dit naar het oordeel van de rechtbank niet anders aanzien dan slechts een kopie betreft, waardoor de echtheid en authenticiteit van het document niet kan worden vastgesteld.

Ten aanzien van de door eiser overgelegde huwelijksakte oordeelt de rechtbank als volgt. Ingevolge artikel 83 Vw 2000 houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden, die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelbaar wordt vertraagd.

Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat de door eiser ingebrachte stukken niet zijn aan te merken als nieuwe feiten en omstandigheden in voornoemd zin, aangezien eiser deze eerder had kunnen en derhalve had moeten overleggen.

Dit geldt temeer nu uit het dossier en het verhandelde ter zitting is gebleken dat de huwelijksakte zich bij de schoonouders van eiser bevond en zodoende niet in beslag is genomen bij de huiszoeking in de woning van eiser.

Deze stukken worden derhalve niet bij de beoordeling van het onderhavige beroep betrokken.

Voorts heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank eiser in redelijkheid kunnen toerekenen dat hij het voor zijn reis gebruikte treinkaartje naar de plaats Emmen heeft weggegooid, dat hij meer had kunnen en moeten vertellen over zijn reis en dat hij geen documenten heeft overgelegd ten aanzien van zijn relaas.

Dat eiser omstreeks 21 mei 2006 telefonisch van zijn vrouw heeft vernomen dat agenten in burger van de Inlichtingendienst van Iran een huiszoeking in de echtelijke woning hebben verricht en daarbij alle documenten die op eiser betrekking hebben in beslag hebben genomen, maakt het voorgaande niet anders nu dit informatie betreft die niet afkomstig is uit een objectieve en verifieerbare bron.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat eisers stellingen aangaande zijn identiteitsdocumenten en aangaande zijn reisroute, onvoldoende zijn om aan te nemen dat verweerder zich in redelijkheid niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser kan worden verweten dat hij ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag.

Gelet hierop en gelet op voornoemd beleid, ziet de rechtbank zich thans gesteld voor de vraag of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat in het relaas hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen en dat van het asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat.

Verweerder meent in dit verband dat het ongeloofwaardig is dat eiser heeft verklaard dat hij in 1981 zou zijn opgepakt door de Sepah-e Pasdaran op verdenking van betrokkenheid bij de MKO en dat hij gedurende 43 maanden vast zou hebben gezeten. Dat eiser een aantal jaren later, in 1987, wel zijn militaire dienstplicht zou kunnen vervullen bij de Sepah-e Pasdaran kan niet worden ingezien, gezien de verdenking van betrokkenheid bij de MKO. Verweerder heeft daarbij verwezen naar het algemeen ambtsbericht van Iran van 9 februari 2006 (kenmerk DF V/AM-S98361) waarin staat dat degenen die voor vervulling van de

Zaaknummer: A WB 06/35338 BEPTDN S6

6

militaire dienstplicht kiezen voor de revolutionaire garde, zijnde de Sepah-e Pasdaran, aan een selectie worden onderworpen. Deze informatie wordt bevestigd door informatie verkregen van www.wri-irg.org inzake dienstplicht te Iran van 1998-2001. Hieruit blijkt dat de dienstplichtige kon kiezen of hij de dienstplicht wilde vervullen bij het reguliere leger of bij de Sepah-e Pasdaran. Ingeval de keuze gevallen was bij de Sepah-e Pasdaran, vond er een selectie plaats. Naar de mening van verweerder is het derhalve niet geloofwaardig dat eiser in de negatieve belangstelling van de Iraanse autoriteiten staat wegens betrokkenheid bij de MKO. Deze conclusie wordt versterkt door met de ten opzichte van het ambtsbericht tegenstrijdige verklaring van eiser dat de Iraanse autoriteiten bepalen waar je terecht komt en voorts door de ten opzichte van het ambtsbericht inzake militaire dienstplicht van 24 juni 1991 (kenmerk I/AZBA/37210) tegenstrijdige verklaring van eiser dat hij 24 maanden heeft moeten dienen.

Voorts heeft eiser naar de mening van verweerder inconsistente verklaringen afgelegd ten aanzien van zijn gestelde problemen in de pizzeria. Eiser heeft verklaard dat hij door zijn werkzaamheden in de pizzeria, die op naam van zijn vader stond, problemen heeft ondervonden van de Iraanse autoriteiten, omdat hij geen werktoestemming op zijn naam zou hebben. Eiser heeft verklaard geen werktoestemming te zullen krijgen vanwege criminele antecedenten, waarbij eiser doelt op de gestelde arrestatie en detentie van 1981. Verweerder acht niet geloofwaardig dat eiser criminele antecedenten heeft zodat de gestelde problemen in de pizzeria evenmin geloofwaardig zijn. Verweerder acht verder ongeloofwaardig het door eiser gestelde oorzakelijk verband legt tussen de arrestatie van [naam] en de zwager van eiser en de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten op de persoon van eiser vanwege zijn betrokkenheid bij de MKO.

Eiser meent dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat eisers verklaringen omtrent zijn militaire dienstplicht en omtrent zijn detentie ongeloofwaardig zijn. Met betrekking tot eisers militaire dienst heeft eiser opgemerkt dat Iran vanaf september 1980 tot augustus 1988 betrokken is geweest in een zware en hevige oorlog met Irak. Dat eiser na een jarenlange oorlog eenvoudigweg daar werd geplaatst waar men mensen nodig had, is ook zeer aannemelijk. Dat bovendien in een oorlogssituatie de dienstplicht anders geregeld was dan in vreedstijd is ook zeer aannemelijk. De duur van de dienstplicht is in 1988 na het einde van de oorlog met Irak verkort, hetgeen overeenkomt met de verklaring van eiser. Bedacht moet worden dat gedurende eisers dienstdaag de oorlog Iran-Irak is beëindigd.

Eiser is daarnaast bij de Sepah-e Pasdaran geplaatst als magazijnmedewerker. Eiser is derhalve op een plaats ingezet, waar hij weinig kwaad kon en waar men hem goed kon controleren. Dit is geenszins tegenstrijdig met de omstandigheid dat eiser tevoren vanwege betrokkenheid bij de MKO een gevangenisstraf van 43 maanden heeft moeten uitzitten. De door eiser aangegeven problemen met betrekking tot zijn werk in de pizzeria moeten eveneens als geloofwaardig worden beschouwd. Geloofwaardig dient te worden geacht dat eiser wederom in de bijzondere negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten is komen te staan naar aanleiding van de arrestatie van [naam]. Eiser kon zich niet vrijpleiten bij de autoriteiten, daar hij geen schriftelijk huurcontract had afgesloten.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het relaas van eiser ongeloofwaardig is.

De rechtbank overweegt daartoe dat verweerder op grond van het ambtsbericht Iran van 9 februari 2006 en het ambtsbericht Iran inzake militaire dienstplicht van 24 juni 1991, terecht

Zaaknummer: A.WB 06/35338 BEPTDN S6

7

heeft overwogen, dat eisers stellingen inconsistent zijn en in tegenspraak zijn met het vermelde hieromtrent in de ambtsberichten. Dienaangaande wordt overwogen dat een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken omtrent de situatie in een land kan worden aangemerkt als een deskundigenadvies. De Minister mag bij de besluitvorming op asielaanvragen van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan. De enkele niet nader onderbouwde stellingen van eiser zijn naar het oordeel van de rechtbank geen concrete aanknopingspunten in voornoemde zin, zodat deze geen aanleiding geven om tot het oordeel te komen dat verweerder zich niet in redelijkheid op voornoemd standpunt heeft kunnen stellen. Ook de door eiser overgelegde informatie van Wikipedia en Iran Concodoc 1998 report van 5 april 1998, zijn naar het oordeel van de rechtbank geen concrete aanknopingspunten in voornoemde zin nu eiser heeft nagelaten aan te geven op grond van welke informatie getwijfeld dient te worden aan voornoemde ambtsberichten.

Ten aanzien van het standpunt van verweerder dat eiser inconsistente verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn gestelde problemen in de pizzeria en eiser voorts het oorzakelijk verband tussen de zwager en eiser, niet aannemelijk heeft gemaakt, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op voornoemd standpunt heeft kunnen stellen, nu eiser zijn standpunt niet nader heeft onderbouwd.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich, gelet op het voorgaande, in redelijkheid op voornoemd standpunt kunnen stellen en om die reden heeft verweerder in redelijkheid kunnen overwegen dat van het asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat en dat het relaas ongeloofwaardig is. Aan een inhoudelijke beoordeling van het relaas komt de rechtbank niet toe.

Het beroep is derhalve ongegrond.

Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

Zaaknummer: AWB 06/35338 BEPTDN S6

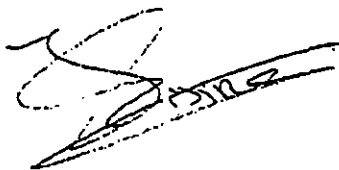
8

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

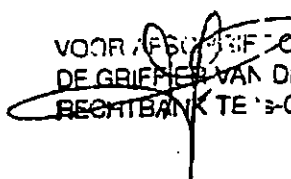
Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. In gevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E. Läkamp, rechter, en in het openbaar uitgesproken op 5 april 2007 in tegenwoordigheid van mr. I. Eising als griffier.

Afschrift verzonden: 11 APR 2007

VOOR AFSCHEFF CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

Mr. E.J.P. Cats
Mw. Mr. I.M. Hidding
Mw. Mr. A. Mulder

Nassaulaan 28
7811 GK Emmen

T 0591 65 81 44

F 0591 61 33 88

www.hondsrug-advocaten.nl

E-mail info@hondsrug-advocaten.nl

Datum

8 mei 2007

Inzake

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S GRAVENHAGE

tevens per fax: 070-3651380

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

08 MEI 2007

200703220

V

PAR:

/Staat

IND-nummer: 0601130336

hoger beroep

secretaresse

Petra Tibbe

Geeft certifiering te kennen:

, van Iraanse nationaliteit, geboren op _____ wonende te _____
aan _____ te dezer zake woonplaats kiezende te Emmen aan de Nassaulaan 28 ten kantore van
de advocaat en procureur mr. E.J.P. Cats, die verklaart tot het indienen van het onderbavige beroepschrift
bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn;

Appellant stelt hierbij hoger beroep in tegen de uitspraak van de Rechtbank 's Gravenhage, nevensittingsplaats Assen d.d. 5 april 2007, AWB 06/35338, aan appellants gemachtigde verzonden op 11 april 2007, waarbij het beroep van appellant tegen het besluit van verweerder d.d. 22 juni 2006 ongegrond is verklaard.

Appellant kan zich niet verenigen met hetgeen door de Rechtbank is overwogen en heeft hieromtrent de volgende grieven.

GRIEVEN

Grief 1

Appellant is van mening, dat de Rechtbank in voormelde uitspraak geheel ten onrechte – zakelijk weergegeven – ondermeer heeft overwogen, dat de Staatssecretaris van Justitie, hierna te noemen verweerder, na intrekking van de negatieve asielbeschikking van 20 januari 2006 met gebruikmaking van andere argumenten een volledige heroverweging van het besluit van 20 januari 2006 heeft kunnen maken, waarbij op voet van artikel 31, lid 2, aanhef en onder f Vreemdelingenwet ondermeer het ontbreken van documenten is tegengeworpen.

Ter toelichting:

Appellant merkt op, dat in de beschikking van verweerder van 20 januari 2006 het ontbreken van documenten niet aan appellant is tegengeworpen en dat zelfs uit deze (eerdere) beschikking van verweerder kan worden afgeleid, dat verweerder toen wel geloof heeft gehecht aan appellants asielrelaas voor wat betreft de door hem gestelde feiten, doch dat verweerder appellant niet heeft gevolgd in appellants conclusie, dat hij op grond van deze feiten thans in zijn land van herkomst gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag van de zijde van de Iraanse autoriteiten dan wel dat hij op grond van de door hem gestelde

Hondsrug Advocaten

-2-

feiten bij terugkeer in Iran een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan martelingen dan wel onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, waartegen artikel 3 EVRM bescherming beoogt te bieden.

Nadat verweerder bij brief van 2 februari 2006 de negatieve asielbeschikking van 20 januari 2006 had ingetrokken, heeft inderdaad op 24 maart 2006 een aanvullend nader gehoor plaatsgevonden. Appellant meent echter, dat tijdens dit nader gehoor geen nieuwe feiten en omstandigheden, die een wijziging van verweerder's standpunt met betrekking tot het al dan niet tegenwerpen van documenten en met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas rechtvaardigen. Appellant meent, dat van verweerder als overheidsorgaan verwacht mag worden, dat deze zijn beleid op een consistente wijze uitvoert. Appellant meent, dat hiermee niet in overeenstemming is, dat verweerder op grond van dezelfde feiten en omstandigheden in eerste instantie geen aanleiding ziet om het ontbreken van documenten tegen te werpen en om de geloofwaardigheid van de door appellant gestelde feiten in twijfel te trekken, doch vervolgens in tweede instantie dit wel doet. Met andere woorden: nadat verweerder in eerste instantie wel de overtuiging heeft gekregen dat de door appellant gestelde feiten juist zijn, hecht verweerder op grond van dezelfde omstandigheden in tweede instantie opeens geen geloof meer aan het asielrelaas van appellant.

Appellant meent, dat dit in strijd is met het consistentiebeginsel en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zodat reeds om deze reden de uitspraak van de Rechtbank alsmede de beschikking van verweerder van 22 juni 2006 in strijd met het recht tot stand zijn gekomen en derhalve vernietigd dienen te worden.

Grief 2

Appellant is van mening, dat de Rechtbank in voormelde uitspraak geheel ten onrechte – zakelijk weergegeven – ondermeer heeft overwogen, dat vanwege het ontbreken van documenten op voet van artikel 31, lid 2, aanhef en onder f Vreemdelingenwet van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan en dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat in appellants relaas hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen en dat van het asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat.

Ter toelichting:

Zoals reeds onder grief 1 naar voren is gebracht, meent appellant, dat verweerder in strijd met het consistentiebeginsel heeft gehandeld door in tweede instantie alsnog op de voet van artikel 31, lid 2, aanhef en onder f Vreemdelingenwet het ontbreken van documenten tegen te werpen en in tweede instantie het asielrelaas ongeloofwaardig heeft bevonden.

Allereerst meent appellant, dat hierbij een te hoge maatstaf is aangelegd: appellant is van mening, dat niet getoetst had mogen worden of in het relaas hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen en of van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht uitgaat, doch dat de geloofwaardigheid had moeten worden beoordeeld naar de lichtere maatstaf, waarbij verweerder het relaas van de asielzoeker en de daarin gestelde feiten voor waar pleegt aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Appellant meent, dat dit laatst zeker het geval is, zodat van de geloofwaardigheid had moeten worden uitgegaan.

Bovendien wijst appellant erop, dat het ambtsbericht Iran van 9 februari 2006, waarop verweerder zich beroept, met betrekking tot de dienstplicht in Iran ziet op de periode van 1998 – 2001. In die periode was appellant in het geheel niet in militaire dienst. Voorts heeft appellant een zeer goede verklaring gegeven voor het feit, dat hij in

Hondsrug Advocaten

-3-

het kader van zijn militaire dienstplicht als magazijnmedewerker bij de Sepah-e Pasdaran werd geplaatst. Immers, zodoende werd hij op een plaats en een functie ingezet, waar hij weinig kwaad zou kunnen en waar men hem goed kon controleren. Dat men, indien men bij de Sepah-e Pasdaran zijn militaire dienstplicht vervuld, aan een strenge selectie zou zijn onderworpen, behoeft hiermee in het geheel niet in strijd te zijn.

Appellant heeft voorts uitdrukkelijk aangegeven, dat de door hem overgelegde informatie, te weten het rapport "Iran Concodoc 1998 report" van 5 april 1998, dat als productie 2 bij het aanvullend beroepschrift van 21 augustus 2006 is overgelegd, bevestigt, dat de duur van de dienstplicht in 1988 na het einde van de oorlog met Irak is verkort. Dit komt overeen met appellants verklaring. Appellant meent, dat hij hiermee een concrete aanwijzing heeft gegeven, dat het ambtsbericht inzake militaire dienstplicht in Iran van 24 juni 1991 (kenmerk DAZBA/37210) niet juist kan zijn waar het de duur van de militaire dienstplicht betreft.

Nu appellant ook overigens geen inconsistente of onjuiste verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn militaire dienstplicht, had verveerder ook geloof dienen te hechten aan zijn problemen met de Iraanse autoriteiten in verband met de betrokkenheid bij de MKO, te weten de gevangenisstraf van 43 maanden, de problemen in de pizzeria alsmede de huidige negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten voor appellants persoon naar aanleiding van de arrestatie van en de zwager van appellant.

Dit betekent dan ook, dat ook om deze reden de uitspraak van de Rechtbank in strijd met het recht tot stand is gekomen, zodat deze uitspraak niet in stand kan blijven.

Redenen, waarom appellant zich wendt tot Uw Afdeling, met het verzoek voormelde uitspraak van de Rechtbank te 's Gravenhage te vernietigen en aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd toe te kennen dan wel de zaak terug te verwijzen naar de Rechtbank.

- gemachtigde -

Bijlage